

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Ved Anna Christina Brorsons begravelse

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Ved Anna Christina Brorsons begravelse", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56, s. 207. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid90194.pdf> (tilgået 24. april 2024)*

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ved Anna Christina Brorsons begravelse 19. juni 1721

Om jeg *Christinis* Grav et *Paradies* vil kalde,
Da skal vel mangen een i slige Tancker falde:
Hvor kand en Aske-Krog, den sorte Orme vraa
Med Frydens *Paradies* i nogen Ligning staae?
Før skulde Herre Slot sig rime med en Tue,
Det mindste Natte-Lyys med Solens blancke Lue,
Det store Verdens Hav med mindste draabe Vand,
Før *Eden* lignet blev med Gravens mørke Land.
Jeg lader *Paradies* beholde ald sin Ære,
Dog saa, at Graven skal for Hende Prisen bære,
O Du vort *Kikajon*, vort søde Hvile-Rum,
Vort Legems Aftegts Boe og Længsels Hovet-Sum.
Hvor vores tunge Krop skal aldrig meere værcke,
Men boe saa tryggelig i Trygheds Eene-Mærcke;
Der mand Lyksalighed af *Paradies* forjog,
Den da sin *Residentz* i Gravens Skantze tog.
O I ved JEsu Død friefegted Næder-Lande!
Hvor ingen Sorg og Synd sig med vor Fred skal blande,
Luck dine Porte vidt du Friheds Skantze op,
Saa hviler hun fra Striid vor stive Legems Krop.
Saa længe som vi paa vort tunge Støv maa slæbe,
Til Døden bryder ind, og sidder os paa Læbe,
Er ingen Roe og Rast, vi tumles som et Hav;
Men her er Rolighed at finde i vor Grav.

*
— 208

Det stærcke *Firmament* i Solens blancke Rige
Skal Gravens Herlighed i alle Poster vige,
Var Verden end en Ring af purest *Ophir*-Guld,
Den Demant derudi er dog vor Graves Muld.
Her er et Orme-Sted; Mens siden Edens Slange
I Christi Grav blev giort til ævig Spot og Fange,
Og siden Livsens Træ blev ned i Graven lagt,
Saa miste Døden strax i Graven ald sin Magt.
Af den bedrøved Mand med sine fire Poder
Der seer du Edens Strøm med sine fire Floder,
Vor Boos og Kaarses Graad er *Paradies* Vand,
Just af det slags vi veed Guds Engle glæde kand.
Her er en Rose lagt (*Trotz Edens Rosmariner*)
Af *Christi Roser* af de rareste *Christiner*,
En *Rose* Himmel-Sød imens vi Hende saae,
Hvis Længsels Minde vi til Døden bære maae.
At og den Jord og Sted, hvor Hun sig lod begrave,
Er os et Blomster-Bed og yndig *Rosen*-Have,
Sov sødt, Du yndigste udi Din *Rosen*-Dal!
I Ævighedens Vaar Du ævig blomstre skal.

Paa det eene Vaaben stoed.
De Lyys og Ære-Tegn paa HErrens Alter sat
Skal icke føre os Din Yndighed i Sinde,
Som bæres af enhver i dybest Længsels Minde,
Men vidner, at Du varst et Lyys i Mørckheds Nat.

Paa det andet Vaaben.
Her staar vel Navnet neden til,
Men den, som Dyden tegne vil,

Maa gjerne slette Navnet ud,
Og sætte: Altiid Christi Brud.

Hans Adolph Brorson.

*
— 209